

Sygn. akt V KK 289/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 listopada 2015 r.,  
sprawy **J. G.**  
skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk  
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

### **postanowił:**

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r., uznał J. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną przez okres 10 lat.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy przepisów postępowania - art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., zaś z ostrożności procesowej - rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił

1. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na jego treść, tj. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., poprzez brak przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z dziedziny ginekologii na okoliczność ustalenia jakie u pokrzywdzonej wystąpiły obrażenia z punktu widzenia specjalizacji ginekologa, co mogło pomóc w ustaleniu czy skazany dopuścił się w ogóle zgwałcenia czy też innej czynności seksualnej albo obcowania płciowego, co wymagało wiadomości specjalnych, a konieczność tego dowodu wynikała z wniosków opinii dr J. K., który nie mógł kategorycznie rozstrzygać kwestii znajdujących się w kompetencji biegłego ginekologa, a miała ona istotne znaczenie dla ustalenia ewentualnej odpowiedzialności karnej skazanego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, co skutkuje tym, iż wyrok Sądu II instancji w zaskarżonym kształcie jest rażąco niesprawiedliwy;
2. rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 200 § 1 k.k., poprzez brak jego zastosowania.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w [...] wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację trafnie wskazał, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu jednoznacznie wynika, iż prawnokarna ocena jego zachowania w stosunku do pokrzywdzonej nie wymagała odwołania się do wiedzy specjalisty ginekologa. Jest bowiem poza sporem, że w wyrokowym opisie czynu nie wskazano, iż oskarżony swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała, w tym by doszło do jakiegokolwiek uszkodzenia

jej narządów płciowych. Tak więc z samego charakteru czynu przypisanego oskarżonemu wynika, iż specjalistyczna wiedza z zakresu ginekologii była zbędna dla rozstrzygnięcia sprawy. W tych warunkach nie sposób wymagać od sądu odwoławczego, aby miał obowiązek dostrzec z urzędu potrzebę powoływania dowodu z opinii biegłego lekarza ginekologa. W tym stanie rzeczy brak podstaw do uznania za trafny zarzutu sformułowanego w pkt 1 kasacji.

Zarzut obrazy prawa materialnego jest całkowicie chybiony.

Sąd *meriti* jednoznacznie ustalił, że oskarżony doprowadzając małoletnią pokrzywdzoną do obcowania płciowego, stosował wobec niej przemoc. Ustalenie to zaaprobował, w ramach kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny.

Oczywiste jest zatem, że w realiach sprawy brak podstaw do rozważania kwalifikacji z art. 200 § 1 k.k., jak tego domaga się kasacja. Motywacja kasacji w tym zakresie sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych, co jest zabiegiem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym.

Podzielając stanowisko prokuratora przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację Sąd Najwyższy oddalił kasację, jako oczywiście bezzasadną.

aw